

Kasernens Grund drænes. Saa er der intet som helst mere at sige til den Ting, men saa tror jeg ogsaa at kunne sige, at jeg har faaet Ret i et og alt i, hvad jeg bemærkede om Afvandingsforholdene.

Der næst kommer Spørgsmaalet om Sundhedsfaren. Jeg har ikke noget Øjeblik, hvad Hærens Lægekorps synes at antage, været af den Formening, at Fabrikationen af Serum paa en Grund i Nærheden af Kasernen, skulde medføre Fare for Difteritissmitte, men hvad jeg har udtalt, er, at hvis man vil gaa til at foretage andre Eksperimenter vedrørende Baciller paa dette Terrain — og det have vi jo nu netop hørt, at man vil, og det fremgaar ogsaa af hele Sagens Forhistorie, at det er Meningen — hvis man f. Eks. vil inddrage sig paa at dyrke Pestbaciller og andre Rariteter, kunde det maaske medføre nogen Fare. Jeg tillod at gøre opmærksom paa, at der i Wien for ikke særdeles mange Aar siden var sket en lille Malheur, idet en med Pestbaciller inficeret Rotte slap ud; der kom da ogsaa en lille Epidemii og døde et Par Mennesker af Pest ved den Lejlighed. Nu nærer jeg selvfølgelig — det er min Pligt — den største Ærbødighed for Hærens Lægekorps, men hvad det Spørgsmaal angaar, om en Rotte kan slippe løs, tror jeg, at jeg kan sige, at Hærens Lægekorps og jeg ere omtrent lige kloge, og jeg mener ikke, at en Betænkning fra Hærens Lægekorps i den Henseende kan have stor Betydning. Naar Hærens Lægekorps er kommen med denne Erklæring, hvori det klart udvikler, at antidifterisk Serums Fabrikation i Nærheden af Kasernen ikke vil gøre nogen Skade, tror jeg, at det kommer af, at Hærens Lægekorps ikke har været bekendt med, hvad jeg har sagt, thi ellers vilde det sikkert ikke have udtrykt sig, som det har gjort, og ikke have svaret paa noget, som der efter mine Udtalelser aldeles ikke var Anledning til at svare paa.

Derpaa kommer jeg endelig til de „sunde Forhold“ paa Kasernen. Det er blevet sagt, at Kasernen skulde være i ganske særlig Grad sund. Der foreligger ogsaa forskellige Udtalelser, bl. a. en fra forhenværende Oberstløjtnant Kohl, der underskriver sig „Med største Højagtelse, Deres hengivne“. Det er altsaa et privat Brev til Professor Salomonsen, som ogsaa er indlemmet i Samlingen her. Oberstløjtnant Kohl er en udmærket Mand, som jeg godt kender, og han har bygget denne Kaserne, men naar han erklærer: „At Kasernen ligger sundt og godt, maa kunne bevidnes af de to Herrer, der i flere Aar

have beboet den som Kasernekommandanter, nemlig de Herrer Oberst Lunn og Oberstløjtnant Wagner, begge af Artilleriet“, maa jeg rigtignok sige, at det er en lidt underlig Udtalelse, thi det er ikke saa mange Aar siden, at Oberstløjtnanten gik af, og han maa dog vistnok være vidende om, at er der nogen Kaserne i Danmark, som har været hjemsøgt af Epidemier, er det netop denne. Jeg tager næppe meget fejl ved at paastaa, at den allerstørste Epidemii, der overhovedet har været i noget militært Etablissement herhjemme, har fundet Sted paa denne Kaserne, nemlig den store Skarlagensfeber-epidemi i 1894, under hvilken en Mængde Mennesker bleve syge, nogle døde, og en stor Del blev kasseret — en virkelig overordentlig stor Kalamitet. Og naar der ikke er Skarlagensfeber, plejer der gerne jævnlig at være Difteritis — Faaresyge og den Slags Pillerier vil jeg ikke tale om —, Tyfus er ogsaa set i Kasernen, uagtet den er ny og indrettet efter alle hygiejniske Principper. Det turde derfor være en noget uvovet Paastand, at den er særlig sund. Jeg erindrer, at i de allerførste Maaneder, da Kasernen var flunkende ny, mistede en Officer, som flyttede derind, sit ene Barn af Difteritis og havde nær mistet det andet. Det er vist i det hele taget ikke rimeligt, at Omgivelserne derude skulde være særlig sunde. Der er nemlig næppe noget Sted her i Landet, hvor der af udelukkende hygiejniske Hensyn er gjort saa store Anstrengelser for at gøre Terrainet sundt som netop der. Maaske vil den ærede Ordfører sige: Ja, naar der er gjort saa uhyre meget for det og givet saa mange Tusinde Kroner dertil, saa maa det ogsaa være godt. Det vilde være noget lignende som et Svar, jeg en Gang har hørt, at et Menneske gav, hvem det blev bebrejdet, at han i en stor og ansvarsfuld Stilling havde ansat en Mand, der havde været paa en Sindssygeanstalt. Han svarede: Ja, netop derfor har jeg ansat ham, thi han har Attest for at være klog, have I andre det? Paa samme Maade kunde man maaske sige, at et Sted, paa hvilket der er anvendt saa uhyre meget for at gøre det sundt, ogsaa maa være det. Jeg er imidlertid, til Dels af Selvsyn, overbevist om, hvor lidt sundt det er. Jeg skal oplyse i saa Henseende — Hærens Lægekorps har ikke fundet nogen Anledning dertil —, at Krigsministeriet i 1891 har fundet sig beføjet til en saa ekstraordinær Foranstaltning, som uden Bevilling, altsaa paa forrentet Tillægsbevilling, at anvende